

בש"פ 6833/20 - מאיר יוסף סניור נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6833/20

לפני: כבוד השופט נ' הנדל

העורר: מאיר יוסף סניור

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים מיום
25.9.2020 במ"ת 56831-09-20 שניתן על ידי כב'
השופט ח'מאק-קלמנוביץ

תאריך הישיבה: כ"ו בתשרי התשפ"א (14.10.2020)

בשם העורר: עו"ד ניר רוטנברג

בשם המשיבה: עו"ד אושרה פטל-רוזנברג

החלטה

1. מונח לפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (מ"ת 56831-09-20, כב' השופט ח' מאק-קלמנוביץ), לפיה תנאי השחרור שנקבעו בהחלטה קודמת ימשיכו לעמוד בתוקפם. כך נקבע עם הגשת כתב האישום נגד העורר, בגין עבירות של מסחר ברכב או בחלקים גנובים, גניבת רכב, קבלת דבר במרמה, שינוי זהות של רכב או של חלקו, פגיעה בפרטיות, גניבה ונהיגה ללא רשיון נהיגה תקף. הסנגור מעלה שלוש הסתייגויות: ראשית, נטען כי המעצר הסתיים לפני המועד שבו האריך בית המשפט את התנאים, ולפיכך יש להורות על ביטולם. שנית, כי בית המשפט לא שמע טיעונים בדבר הראיות לכאורה. שלישית, כי התביעה לא ערכה לעורר שימוע לפני הגשת כתב האישום.

2. שמעתי את טענות הצדדים באריכות. אשר לשאלת המועד: במסגרת בקשה זו, ועל רקע הטענות שנטענו ולא נטענו בהליך קמא, די לומר כי בין אם בית המשפט היה מוסמך להאריך את המעצר בתנאים ובין אם נראה בהחלטתו משום הוראה בדבר מעצר מחדש בתנאים - לא מצאתי בסיס להתערב בהחלטתו בהקשר זה (וראו בקשר לפרשנותם של מועדי פקיעת צווי מעצר את פסקאות 2, 6 לחוות דעתי בבש"פ 977/19 מדינת ישראל נ' אבו כף (04.09.2019); סעיף 10(ב) לחוק הפרשנות, התשמ"א-1981). הרי אף לפי שיטת הסנגור הפער בין סוף תקופת ההחלטה בדבר תנאי השחרור לחידושם הוא קצר ביותר, ועל כן יש מקום להעניק משקל רב יותר לאינטרס הציבורי. בל נשכח כי גם אם נאשם הוחזק במעצר לא חוקי בבית מעצר - וזה כאמור אינו המצב כאן - לבית המשפט סמכות לחדש את מעצרו. ובעניינינו הדברים הם בגדר קל וחומר. לגופו של עניין, העורר הואשם בעבירות מרמה רבות. הוא פעל באופן שיטתי ומתוחכם כדי לגנוב רכבים: הגעה לסוכנויות למכירת רכבים תוך העמדת פנים שהוא מעוניין לרכוש רכב, גניבת המפתח והעתקת הקוד הסודי, השגת הפרטים של מי שקנה את הרכב בסופו של דבר, גניבת הרכבים ומכירתם. לפי אחד מן האישומים, העורר אף התקין על אחד הרכבים מכשיר GPS, שסייע לו לדעת מתי הרכב חונה וניתן לגנובו. העורר אף החליף באותו מקרה את לוחית הזיהוי של הרכב הגנוב בלוחית שאינה תואמת לו. לבסוף, מיוחסים לעורר אף זיוף של רשיון להחזקת סם ושימוש בו, זיוף תעודות זהות שונות, זיוף חותמות של עורכי דין וחתימת של רופא, מסמכים רפואיים שונים, מסמך יפוי כוח וכיוצא באלה. בנסיבות אלה, כאמור, אין מקום להתערב בהחלטה בדבר מעצרו של העורר בתנאים שנקבעו.

אשר לטענה בדבר העדר שימוע: מטיעוני באת כוח המדינה ותרשומות של פרקליטים אחרים עולה כי הסנגור הקודם שייצג את העורר לא עמד על כך.

בכל הנוגע לטענה בדבר שמיעת טיעונים לעניין קיומן של ראיות לכאורה - מתברר כי בית המשפט קמא קבע דיון בסוגיה. בהקשר זה רק אעיר כי לאחר שבית המשפט יישמע את הטענות בסוגיית הראיות לכאורה, הצדדים רשאים לטעון - גם על פי השקפתם לעניין קיום הראיות לכאורה ועוצמתן - אף ביחס לתנאי השחרור שנקבעו. לאמור, בית המשפט ייתן החלטה חדשה בדבר תנאי השחרור. אין בכך להביע כל עמדה לגופו של עניין.

3. סוף דבר, הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ו בתשרי התשפ"א (14.10.2020).

ש ו פ ט